

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R.S. i P.T.
przeciwko A.B. i „T.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od każdego z powodów na rzecz pozwanych kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie P.S. i P.T. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 marca 2019 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 marca 2018 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Powodowie wskazali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: Czy czyniona w oparciu o przepis art. 65 § 2 k.c. wykładnia oświadczeń woli stron umowy zmierzająca do ustalenia zamiaru stron umowy przy zawieraniu umowy może być dokonana całkowicie swobodnie, czy też winna uwzględniać ograniczenia płynące z przepisu art. 76 k.c. co do warunku ważności bezwzględnego zachowania zastrzeżonej przez strony formy pisemnej dla składania oświadczeń woli zmierzających do zmiany pierwotnie uzgodnionych postanowień umowy? Poza tym zdaniem powodów skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na błędne założenie Sądu jakoby Centrum [...] S.A. we W. (Centrum) nie wykonała w całości przedmiotu umowy i skutecznie ją wypowiedziała.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej opartym na twierdzeniu, iż występuje istotne zagadnienie prawne trzeba zważyć, że według utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom. Przedstawione zagadnienie rozmija się z ustaleniami i wnioskami Sądu, który uznał, że wykonanie umowy obejmowało czynności związane z poprawianiem, uzupełnianiem pierwotnego wniosku do momentu jego skutecznego przyjęcia. Był to wynik wykładni umowy stron a zatem nie było mowy o konieczności jej modyfikacji z zachowaniem wymagań wynikających z art. 76 k.c. W ramach tej wykładni Sąd oparł się nie tylko dosłownym brzmieniu umowy ale odwołał się też do okoliczności związanych z wykonywaniem tej i innych podobnych umów łączących pierwotnie te same podmioty.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca

2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Powodowie nie wykazali tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wbrew ich twierdzeniom Sąd Apelacyjny uznał, że wypowiedzenie umowy dokonane przez Centrum było niezgodne z postanowieniami umowy i stanowiło w istocie nieuzasadnione zerwanie umowy. Jednocześnie Sąd wskazał, że uprawnienie R.S. do składania oświadczeń w imieniu Centrum wynikało wprost z umowy (§ 6 ust. 3). Zakres obowiązków zleceniobiorcy Sąd ustalił na podstawie wykładni umowy. Wskazał czym się kierował uznając, że Centrum nie wykonało całości umowy. Postawione przez powodów zarzuty nie dają podstaw do przyjęcia, iż dokonana przez Sąd wykładnia w oczywisty sposób, widoczny *prima facie* narusza reguły wynikające z art. 65 § 2 k.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekła na podstawie art. 98, 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

aj